

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **G. F.**, zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12. 2010, č. j. OAM-1-903/VL-07-ZA04-R2-2007, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Ondřeje Rejska s e u r č u j e částkou 4.800,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Odůvodnil, že v řízení nebylo prokázáno, že by se žalobkyně stala terčem adresného zájmu státních orgánů své vlasti či jiných skupin, které by byly ve své činnosti těmito státními orgány podporovány. Vycházel z toho, že žalobkyně v průběhu řízení tvrdila, že jediným důvodem jejího odchodu z vlasti byl sňatek s jejím současným manželem, který je židovského původu. Z tohoto důvodu měla mít potíže s členy své rodiny, dostávat výhrůžné telefonáty a zprávy, jednou měla být zastavena i neznámými lidmi. Výhrady členů rodiny vůči žalobkyni se projevovaly pouze ve slovní rovině, v nesouhlasu nad jejím partnerským a posléze manželským vztahem. Nedosáhly ani úrovně, která by se výrazně negativním způsobem odrazila v každodenním životě žalobkyně. Žalovaný připustil, že sňatek s mužem židovského původu mohl vyvolat v členech rodiny žalobkyně vzhledem k jejich náboženskému vyznání a tradičnímu vzorci jednání negativní reakce, které však nelze označit za obavu z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ke stejnému závěru pak žalovaný dospěl v případě dalších tvrzených skutečností, tj. výhrůžných telefonátů a SMS zpráv (anonymní), jakož i ojedinelému setkání s neznámými lidmi (které žalobkyně označila za wahhabity), když žalobkyně opakovaně nebyla schopna tuto událost opakovaně stejným způsobem interpretovat. Dle jejího sdělení k němu došlo při cestě z tržiště, dle dalšího při cestě z kina. Žalobkyně se snažila vzniklý rozpor vysvětlit svou nesoustředěností při prvním pohovoru, ke kterému došlo po jejím návratu z Německa, kde byla zadržena při pokusu o nelegální přechod hranice. Žalovaný zdůraznil, že se žalobkyně neobrátila s žádostí o pomoc na státní orgány, přestože v případě jednání příslušníků wahhabitského směru islámu nejde rozhodně o jednání, které by bylo ruskými státními orgány podporováno či tolerováno. Naopak, na území Dagestánu je šíření wahhabismu již od roku 1999 oficiálně zakázáno (učinil odkaz na Informace OAMP - Vahhábismus, Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2009). Pokud žalobkyně neučinila žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jejího původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze dle žalovaného učinit závěr, že by jí taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by jí sice byla poskytnuta, ale neúčinně. Žalobkyně proto nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a rovněž důvody odchodu žalobkyně z vlasti dle žalovaného nezakládají důvod k udělení doplňkové ochrany. Žalovaný zdůraznil, že výhrůžky, které měly být žalobkyni adresovány v místě jejího bydliště v M., přestěhováním do Moskvy ustaly. V Moskvě žádné potíže, jak vypověděla, neměla, navíc tam několik let provozovala svou obchodní činnost. Žalovaný konstatoval, že návrat žalobkyně nemusí být nutně realizován ani na území Ruské federace, nýbrž může společně se svým manželem odcestovat do Izraele (země manželovy státní příslušnosti), případně na Ukrajinu (země manželova původu).

Žalobkyně v žalobě namítala, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice (dále jen ČR) byla zkrácena na svých právech. Dle jejího názoru

žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu a článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odůvodnila, že správní orgán si pro hodnocení objektivní stránky odůvodněného strachu z pronásledování, resp. posouzení rizika vážné újmy opatřil několik informací ze země původu, které se do posouzení jejích obav v rozhodnutí žádným způsobem nepromítly. Její výpověď není vyvrácena žalovaným opatřenými zprávami a skutečností, které podporují její výpověď žalovaný ze zpráv ignoroval. Je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označila problémy, které nastaly po jejím sňatku s manželem židovského náboženského vyznání (pozn. soudu: L. S., st. příslušnost X, jeho věc byla vedena zdejším soudem pod sp. zn. 32 Az 17/2020). Jako muslimka měla s touto skutečností problémy v rodině a bylo jí vyhrožováno i od cizích osob. Dokonce byla i fyzicky napadena, bylo jí vyhrožováno telefonicky a prostřednictvím SMS zpráv. Vyhrožováno bylo i její sestře, s níž se stýkala. Je proto přesvědčena, že tyto skutečnosti na pozadí zpráv ze země původu nasvědčují o důvodnosti jejích obav pro případ návratu do země původu. Uvedla, že je muslimka a proti běžným tradicím se provdala za muže židovského náboženského vyznání. V zemi jejího trvalého pobytu (oblast Dagestánu, Kavkaz) nejsou odchylky od muslimské víry tolerovány. V Dagestánu je pro uplatnění islámského práva šaría velká část obyvatel a zcela zde neplatí ruské zákony, jak potvrzuje i ve spise doložená zpráva s názvem „Nový pořádek pro Severní Kavkaz.“ Sňatek s osobou židovského původu je zcela zásadním prohřeškem dle striktního výkladu. Panují zde nepřátelské postoje muslimů vůči Židům. Žalobkyně svým sňatkem se Židem projevuje nesouhlas s tradicemi muslimské víry v místě svého pobytu. Permanentní výhrůžky a fyzické útoky (k jednomu již došlo) je třeba chápat jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu. Že tyto události již měly vliv na její život dokládá skutečnost, že byla nucena navštěvovat v ČR psychiatra. Uvedla, že původcem pronásledování sice nejsou přímo ruské úřady, je však přesvědčena, že ty jí ochranu neposkytnou. Popsanou situaci naznačuje i zpráva MZV USA za rok 2009, která hovoří o mnohých případech útoků ruské policie vůči osobám z Kavkazu. Ze zpráv ve spise nevyplývá, že by boj proti islámským extremistům přinášel větší ochotu ruských úřadů kavkazským obyvatelům pomáhat a ochraňovat je. Místní obyvatelstvo v kavkazských republikách a případné náboženské problémy ruské úřady nezajímají. V tomto směru (dostupná ochrana ze strany úřadů) považuje žalobkyně závěry žalovaného odtržené od reality Ruska i od informací ve správním spise, které ji do určité míry ilustrují. Vnitřní přesídlení do Moskvy s ohledem na výše uvedené také není možné. Zpráva MZV USA obsahuje konkrétní informace o případech xenofobních útoků vůči osobám kavkazského původu. Žalobkyně je přesvědčena, že jí hrozí pronásledování z důvodu náboženství, přičemž potenciální útočníci a původci pronásledování jsou muslimové jako ona, nicméně stejnou víru nesdílejí. Projev žalobkyně (uzavření sňatku s osobou židovského etnika a víry) je dle potenciálních původců pronásledování projevem nemuslimským a je chápán jako zrada vůči víře. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalobkyně uvedla, že i ze zpráv ve spise vyplývá, že k incidentům, které se jí staly a kterých se do budoucna obává, na Severním Kavkazu dochází. Poukázala na zprávu MZV USA za rok 2009, která v sekci věnující se ženám zmiňuje případy zabíjení žen právě v případech, kdy se „provinily“ proti

muslimským tradicím. Přičemž možnosti ochrany jsou dle žalobkyně mizivé. Namítala, že k posouzení rizika vážné újmy v zemi původu postačí pouze skutečné riziko („real risk“) nelidského zacházení či vážné újmy, přičemž na rozdíl od § 12 zákona o azylu je irrelevantní z jakých důvodů by se tak mělo dít, či kdo je původcem takového jednání. Poznamenala, že § 14a reflektuje mimo jiné článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně je přesvědčena, že jak informace o zemi původu, tak útok na její osobu a učiněné výhrůžky prokazují, že test „reálnosti rizika“ byl v jejím případě naplněn. Připomněla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82 podle kterého „reálným nebezpečím nutno rozumět, že významnému procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“ Žalobkyně je tak přesvědčena, že splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní tvrzení a výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Žalovaný setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Je přesvědčen, že shromáždil dostatek věrohodných a aktuálních informací o zemi původu žalobkyně, kterými podložil rozhodnutí ve věci a z nichž čerpal argumenty pro toto své rozhodnutí. V případě žalobkyně nedošlo k naplnění taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ustanovení § 13 téhož zákona rovněž na její případ není možno vztáhnout. Žalovaný nezjistil ani existenci zvláštního zřetele hodného důvodu ve smyslu ustanovení § 14 cit. zákona. Žalovaný je přesvědčen, že ze shromážděných nejaktuálnějších zpráv o zemi původu žalobkyně nevyplývá, že by jí ve vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy, jak je definována v ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu a nebyl tudíž dán zákonný důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a cit. zákona. Uvedl, že se podrobně zabýval možným nebezpečím vážné újmy, které by mohlo žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti a dospěl k závěru o nedůvodnosti jejích obav. Žalobkyni citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82 nelze dle jeho názoru žalovaného v daném případě použít, jelikož z žádných informací o zemi původu nevyplynulo, že by osoby v podobném postavení jako žalobkyně byly postihovány ze strany státních orgánů či by jim byla odpírána pomoc od státních struktur proti nelegální činnosti soukromých osob. Tento názor žalobkyně nemá oporu ve skutečně zjištěném stavu věci. V podrobnostech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Námitky v žalobě považuje za irrelevantní a nepodložené a ve správním rozhodnutí dostatečně vyvrácené. Navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Žalobkyně ve svém podání, doručeném soudu dne 17.3. 2011, dále rozvádí žalobní body a polemizuje se závěry žalovaného. Uvedla, že ve svých výpovědích hovořila o výhrůžkách a o tom, že pokud se obrátí na policii nepomůže jí to nebo bude litovat (vyhrožovatelé tam mají své lidi). Uvedla, že o zkorumpovanosti orgánů

vnitřních záležitostí a federální vlády jsou v Rusku nesčetné články v nezávislém tisku jako

Pokračování

32Az 18/2010

-5-

Novaja gazeta, Nezavisimaja gazeta, Komersant apod. Uvedla, že při pohovorech uvedla, že nenávisť vůči ní a pronásledování byly vyvolány jak tím, že její manžel je Žid, tak i tím, že je občanem Izraele, neboť Izrael je pro fanatické islamisty objektem nenávisť. Uvedla, že poté, co vyšel její sňatek se Židem najevo, příbuzní se ji snažili přesvědčit, aby svého muže opustila, říkali jí, že je ostudou svého rodu i víry. Před jejími dětmi o ní hovořili urážlivě. Pak jí začaly chodit anonymní SMS zprávy s náboženským obsahem, její chování označovali ze hřích. Nakonec ji zbili a varovali co ji čeká, pokud své chování nenapraví. Lidé co s ní cítili jí radili, aby utekla dokud není pozdě. Dále vysvětlila, že dva měsíce před odjezdem bydlela u své prostřední sestry, která i se svým manželem velice riskovala. Nakonec se ti, co žalobkyni pronásledovali o jejím pobytu u sestry dozvěděli, proto s manželem uprchla do zahraničí a sestra se svým mužem do Spojených arabských emirátů, kde několik měsíců žili u příbuzných. Pokud je jí žalovaným vytýkáno, že se neobrátila s žádostí o pomoc na státní orgány uvedla, že z vlastní zkušenosti se obávala ignorovat nebo podceňovat varování wahhábítů, že v případě kontaktování policie si to s ní vyřídí. Celý život prožila v Dagestánu, věděla, že nešlo o planou výhrůžku. Nechtěla riskovat svůj život, proto vlast opustila. Pokud jde o její děti, před svým útekem s nimi několikrát hovořila, bylo to těžké. Žijí s její nejmladší sestrou, která se v roce 2009 stala jejich poručníkem, v domě jejích rodičů. Dále popsala situaci v Dagestánu, kde je oficiálním náboženstvím islám. Po druhé čečenské válce začal v Dagestánu sílit příliv náboženského extremismu. V Dagestánu nemohla uzavřít na matrice registrovaný sňatek s Izraelcem, stoupencem judaismu. Manželství muslimky se Židem a navíc Izraelcem je považováno za porušení a urážku islámských tradic. Za účelem uzavření sňatku musela odjet do Moskvy. Poté co vyšel její sňatek najevo jí vyznavači islámu začali vyhrožovat, že ji zabijí, pokud neopustí svého manžela. Proto z Dagestánu uprchla za manželem do Moskvy, kde pracoval. Ani v Moskvě však neměli klid, dostávali výhrůžné telefonáty, SMS zprávy, verbální požadavky, aby se rozešli. Její manžel dostal „poslední varování.“ Nečekali, až se výhrůžky vyplní a z Ruska odjeli. Přiložila svazek listin, různých článků z internetu přeložených do českého jazyka, které popisují situaci v Čečensku a Dagestánu.

Ze správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně podala dne 21.11. 2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedla, že vlast opustila v listopadu 2007. Je laské národnosti, vyznává islám, nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. K důvodům odjezdu z vlasti uvedla obavu z wahhábítů, kteří jí vyhrožovali smrtí, neboť se jako muslimka provdala za Žida. Uvedla, že její manžel je rovněž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, její čtyři děti z předchozích manželství žijí v Rusku. Do ČR přicestovala společně s manželem letecky. V případě návratu se obává o svůj život. Při pohovoru dne 24.11. 2007 žalobkyně stručně popsala svůj život ve vlasti. Uvedla, že v době svého lázeňského pobytu v Lazarevsku v roce 2006 se seznámila se svým nynějším manželem, za něhož se i přes nesouhlas příbuzných v březnu 2007 provdala. Příbuzní jí vyčítali, že byla již

tříkrát vdaná, má čtyři děti a její manžel je navíc židovského původu. K dotazu žalovaného, jakým způsobem udržovala kontakt s manželem, když on žil v Moskvě a ona v Dagestánu uvedla, že, asi dvakrát do měsíce jezdila do Moskvy, kde zůstávala

Pokračování 32Az 18/2010

-6-

asi týden, psali si dopisy. V srpnu 2007 jí zastavili neznámí lidé a vyčítali jí vztah s Židem, požadovali po ní, aby opustila své bydliště. V říjnu 2007 odjela do Moskvy, kde žila její sestra. Její druhá sestra začala dostávat výhrůžné SMS zprávy, proto přijela i s dětmi žalobkyně také do Moskvy. Sestra se domnívala, že výhrůžné zprávy pocházejí od wahhabitů, a proto se v Moskvě obrátila o pomoc na svého bratrance. Ten jí pomoc přislíbil s tím, že se může vrátit do Dagestánu i s dětmi žalobkyně, které následně adoptuje. Sestra se vrátila a žalobkyně po domluvě se svým manželem opustila v listopadu 2007 Rusko. Připustila, že ve své vlasti – Machačkale nepožádala o pomoc státní orgány, protože podle jejího názoru je policie zkorumpovaná a neučinila tak ani v Moskvě, neboť to není místo jejího pobytu. Do ČR přiletěla 11. listopadu 2007. Týden strávila v pražském hotelu a poté se spolu s manželem snažili dostat za příbuznými do Německa. Oba byli zadrženi a společně vráceni zpět do ČR, kde jim bylo dne 19.11. 2007 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Poté oba požádali o mezinárodní ochranu.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 26.11. 2007, č.j. OAM-1-903/VL-07-11-2007 žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem č.j. 63 Az 115/2007 ze dne 3.6. 2008 žalobu žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl. Nejvyšší správní soud v Brně ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Následně Krajský soud v Ostravě svým dalším rozsudkem č.j. 63 Az 115/2007 ze dne 31.3. 2009 původní rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V dalším řízení provedl žalovaný se žalobkyní dne 14.6. 2010 pohovor, v jehož průběhu potvrdila své předchozí výpovědi a uvedla, že z vlasti odešla proto, že se seznámila se svým nynějším manželem, který je Žid. Vysvětlila, že muslimka se nemůže provdat za Žida (od dětství jí otec tvrdil, že Židé jsou nepřátelé) a rovněž manželova víra (judaismus) zakazuje oženit se s ženou jiného náboženského vyznání. Zopakovala že po seznámení s manželem v roce 2006, uzavřeli v březnu 2007 v Moskvě sňatek. Zpočátku svůj sňatek tajila, když se to však příbuzní dozvěděli (zřejmě od dětí žalobkyně), vyčítali jí, že dělá muslimům ostudu. Přehlíželi ji, což jí stejně jako výčitky, vadilo. Popsala svůj život ve vlasti, od roku 1993 do roku 2001 prodávala na tržišti, v roce 2002 začala dálkově studovat a dvakrát do měsíce jezdila do Moskvy. Živila se tím, že v Moskvě nakupovala oblečení, které pak prodávala v Machačkale. Dále vypověděla, že v srpnu 2007 odjela z Dagestánu do Moskvy, neboť vůči ní zesílily útoky ze strany příbuzných. V této souvislosti také uvedla, že od května 2007, poté co vyšel jejich sňatek najevo, ona i její manžel dostávali výhrůžné SMS zprávy, někdo neznámý jí telefonoval. Ještě v Machačkale byla v jednom případě napadena neznámými lidmi (sestra později zjistila, že šlo o wahhabitů), kteří jí vyčítali, že dělá ostudu islámu. Řekli jí, aby buď odjela s manželem do Izraele, nebo aby ho opustila. Ze strachu přislíbila. Později začala výhrůžné SMS dostávat i sestra žalobkyně, proto i s dětmi žalobkyně přijela v říjnu 2007 také do Moskvy. V prosinci 2007 (po odjezdu žalobkyně z vlasti) si sestra

vyřídila opatrovnictví nad jejími dětmi. Žalobkyně potvrdila, že v Moskvě žádné problémy neměla, nechtěla se tam ale trvale přestěhovat, neboť v Moskvě nemají rádi osoby kavkazského původu a ani před wahhabity by se tam neschovala. Pro
Pokračování 32Az 18/2010

-7-

odjezd z Ruska se rozhodli s manželem kvůli neustálému tlaku okolí. V případě návratu do vlasti by byla její situace špatná. Doložila oddací list vydaný dne 23.3. 2007, potvrzující uzavření sňatku mezi ní a L. S., lékařskou zprávu z psychiatrické ambulance ze dne 24.7. 2008, novinový článek ze dne 12.7. 2010 s názvem „Nový pořádek pro severní Kavkaz“, obsahující rozhovor s pracovníkem ruské Akademie věd A. M., písemné doplnění z 29.9. 2010, v němž konstatuje špatnou bezpečnostní situaci v Dagestánu z důvodu existence různých radikálních skupin - wahhabité, ruský psané články z internetu, které dle jejího sdělení popisují bezpečnostní situaci v Dagestánu. Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výpovědí žalobkyně a dále z informací, shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci, a to zejména ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2009 ze dne 11.3. 2010, Informace OAMP-Vahhábismus ze dne 9.1. 2006, Informace MZV ČR č.j. 116147/2010 LPTP ze dne 12.10. 2010, Informace OAMP-Sňatky izraelských občanů ze dne 18.10. 2010, které jsou součástí správního spisu a s nimiž se žalobkyně dne 7.12. 2010 seznámila.

Po provedeném správním řízení vydal žalovaný dne 7.12. 2010 žalobou napadené rozhodnutí. Krajský soud v Hradci Králové svým rozsudkem ze dne 31.8. 2011, č.j. 32Az 18/2010 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stejně rozhodl i v případě manžela žalobkyně. Soud uvedl, že po zvážení žalobních námitek v kontextu s azylovým příběhem manžela žalobkyně a provedených důkazů je zde důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový základ, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu a vyžaduje zásadní doplnění.

Tento rozsudek napadl žalovaný kasační stížností, které Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 21.12. 2011, č.j. 5 Azs 13/2011-97 vyhověl, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně krajskému soudu uložil, aby v novém rozhodnutí o věci samé rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“). Nejvyšší správní soud (dále také jen „NSS“) ve svém zrušujícím rozsudku uvedl, že krajský soud žalovanému konkrétně vytkl pouze to, že nezohlednil specifickou situaci žalobkyně jako manželky Žida, neboť tato se nenachází ve stejné situaci jako kterýkoliv občan v Rusku. Z tohoto konstatování není podle NSS zřejmé, z jakých důkazů či skutečností krajský soud výše uvedený závěr učinil. V odůvodnění rozsudku absentují hodnotící úvahy soudu o provedených důkazech (překlady internetových článků, doložených žalobkyní dne 17. 3. 2011, kterými dokládala situaci v zemi původu) při jednání dne 25.8. 2011 a jejich vypovídacích schopnostech ve vztahu k azylovému příběhu žalobkyně, stejně jako reakce soudu na námitky žalovaného vztahující se k předloženým důkazům. NSS poukázal na to, že žalovaný při jednání soudu k doloženým překladům článků namítal, že prokazují pouze obecnou situaci v Rusku, jedná se o špatný překlad, někde chybí části vět, přičemž

žalobkyně se týká pouze jediná zpráva, ve které se uvádí, že manželky rabínů varují před svatbou s Araby. NSS krajskému soudu vytkl, že svůj postup při zrušení

Pokračování

32Az 18/2010

-8-

rozhodnutí žalovaného řádně neodůvodnil, nezřejmil jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl. Rovněž nedostatečným způsobem odůvodnil svůj závěr o nesprávném hodnocení informací vyplývajících ze Zprávy MZV USA ze dne 11.3. 2010. Krajský soud se omezil na konstatování, že žalovaný vyvozuje z citované zprávy jiný závěr, než jaký vyplývá z jejího celkového obsahu, zejména o situaci v Dagestánu, stavu dodržování lidských práv a reálné možnosti dovolat se ochrany u policie (viz o korupci ve všech složkách státní moci a na všech úrovních, diskriminace osob ze Severního Kavkazu) bez toho, aniž by se zabýval nutností využití institutu vnitrostátní ochrany, jež byla žalobkyni v odůvodnění rozhodnutí a v průběhu jednání žalovaným vytýkána a byla jedním z důvodů neudělení azylu. Krajský soud pouze odkázal na části zprávy o korupci a diskriminaci osob ze Severního Kavkazu bez souvislosti na azylový příběh žalobkyně. Krajský soud se též nezabýval možností přesídlení žalobkyně do Moskvy, kde, jak sama tvrdila, žádné problémy neměla, přičemž tuto možnost jako řešení situace žalobkyně žalovaný v rozhodnutí zmiňoval. NSS upozornil a zdůraznil, že pokud krajský soud žalovanému vytýká, že si opatřil k možnosti společného soužití manželů v Izraeli pouze jedinou zprávu - Informaci OAMP-Sňatky izraelských občanů ze dne 18. 10. 2010, která odkazuje na možnost uzavření občanského sňatku v zahraničí a nutnost jeho registrace a současně mu vytýká absenci informací o reálné a praktické možnosti žít v Izraeli v takto nábožensky sloučeném manželství, tak žalovaný v rozhodnutí zmiňovaná možnost žalobkyně odcestovat a společně žít s manželem v Izraeli nebyla důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany, když tuto možnost žalovaný zmínil nad rámec potřebného odůvodnění. NSS zdůraznil, že relevantními důvody pro neudělení některé z forem mezinárodní ochrany žalobkyni nebyla situace v Izraeli, ale absence pronásledování žalobkyně z azylově relevantních důvodů, nevyužití institutu vnitrostátní ochrany a možnosti přesídlení v zemi původu žalobkyně, tedy v Ruské federaci. Nedostatek bližšího odůvodnění závěru krajského soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a závěrech o nesprávném hodnocení použitých zpráv činí rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným.

V novém řízení projednal krajský soud žalobu při jednání dne 20.9. 2012 za přítomnosti tlumočníka do jazyka ruského. Zopakoval dosavadní průběh řízení a konstatoval podstatné závěry zrušujícího rozsudku NSS. Dále soud sdělil účastníkům, že manžel žalobkyně Shor Leonid, poté co i v jeho případě byl zrušující rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.8. 2011 (sp. zn. 32Az 17/2010) Nejvyšším správním soudem zrušen a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení, vzal žalobu zpět. Krajský soud usnesením ze dne 14.2. 2012 řízení v jeho věci zastavil. Žalovaný svým podáním ze dne 9.7. 2012 soudu sdělil, že S. L. zažádal o dobrovolnou repatriaci do Izraele. Soud provedl důkaz listinami, předloženými žalobkyní.

Zástupce žalobkyně, který odkázal na žalobu, její doplnění a žalobkyní předkládané důkazy dále uvedl, že manželství žalobkyně s L. S. i nadále trvá, mají spolu rodinný vztah a chtějí spolu žít. V současné době se manžel žalobkyně snaží o

zajištění svého pobytu na území ČR na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Pokud jde o důkazní návrhy, odkázal na zprávy, které žalobkyně předkládala již v průběhu předchozího správního řízení a
Pokračování

32Az 18/2010

-9-

soudního řízení. Jedná se o: 1) článek z tisku The Washington Post ze dne 5.4. 2010 autorky M. L., v němž se hovoří o tom, že na Severním Kavkazu, které je centrem radikálního islámu je tento směr na vzestupu, 2) článek z tisku RIA Novosti ze dne 27.1. 2011, v němž se uvádí, že osoby kavkazského původu jsou v Rusku diskriminovány, 3) článek z 30.12. 2010, nazvaný Manželky rabínů židovských žen varují před svatbou s Araby, 4) statistiku ohledně počtu stížností k Evropskému soudu pro lidská práva, kdy téměř 30% stížností bylo podáno proti Rusku, což nese svědčí o efektivní ochraně občanů. Dále odkázal na zprávy, které soudu doložil dne 10.9. 2012, a to: 1) usnesení Evropského parlamentu ze dne 21.10. 2010 o situaci lidských práv v Severním Kavkazu a trestním stíhání proti O. O. (předseda výkonné rady Střediska pro lidská práva Memorial). Jedná se o zprávu zveřejněnou v Úředním Věstníku Evropské unie dne 8.3. 2012. Z této zprávy poukázal zejména na body C, G, R odst. 2 a 8, z nichž vyplývá, že stále větší počet zmizelých obyvatel ze Severního Kavkazu je unášen i v jiných městech, tzn., že ani v Moskvě, kde bylo žalobkyni vyhrožováno se nemůže cítit bezpečně. Zpráva dokládá i to, že státní orgány v zemi původu žalobkyně-Dagestánu ji nemohou poskytnout pomoc, jednak proto, že toho nejsou schopny a také proto, že se samy dopouštějí násilí. Žalobkyně nemůže dle jeho názoru uskutečnit vnitřní přesídlení, neboť i v Moskvě a Petrohradu dochází k mizení osob ze Severního Kavkazu. V kontextu se Zprávou MZV USA ze dne 11.3. 2010, k jejímuž obsahu se vyjádřil v průběhu předchozího řízení z těchto zpráv vyplývá, že v Rusku docházelo k projevům antisemitismu a osoby ze Severního Kavkazu jsou masivně diskriminovány. 2) článek Aktuálně.cz „Nenávist k Židům? V Rusku i parlamentu“ ze dne 13.1.2006, v němž se uvádí, že v Rusku dochází každoročně k více než padesáti útokům na Židy, i prezident Putin připouští, že úřady nepostupují s dostatečnou razancí, 3) článek Aktuálně.cz „Mír je v nedohlednu, v Dagestánu dál zuří boje“ ze dne 6.7. 2011, v němž se mimo jiné uvádí, že Dagestán představuje jednu velkou frontovou linii, motivem krvavého střetu jsou náboženské rozpory ve společnosti, 4) svědectví tří osob ze dne 11.4. 2008 o odchodu žalobkyně z Dagestánu, které žalobkyně žalovanému doručila dne 12.6. 2009 a které žalovaný při svém rozhodování pominul (pozn. soudu-tato listina je součástí správního spisu).

Pověřená pracovnice žalovaného k předloženým důkazům uvedla, že popisují situaci v zemi původu opět v obecné rovině. Odkázala na správnost žalobou napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě, předchozí jednání soudu dne 25.8. 2011 a obsah kasační stížnosti. Zdůraznila, že dle zprávy MZV USA ze dne 11.3. 2010 je v Dagestánu šíření wahhabismu od roku 1999 oficiálně zakázáno. Dále zdůraznila, že žalobkyně měla potíže toliko se soukromými osobami, vlast opustila v roce 2007 a za hlavní důvod potíží uváděla sňatek s manželem židovského původu, který nyní požádal o repatriaci. Problémy žalobkyně v zemi původu s příbuznými ohledně uzavřeného sňatku se Židem byly zhodnoceny v napadeném rozhodnutí. K realizaci společného života upozornila, že dle judikatury NSS si nelze vybrat zemi k tomuto účelu (rozhodnutí NSS 2 Azs 8/2011 ze dne 2011). Připomněla, že žalobkyně nepožádala o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém vstupu do ČR, ale až po

opakovaném vstupu do Německa a vrácení zpět do ČR. K nutnosti bezprostředního podání žádosti odkázala na judikát Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs

Pokračování

32Az 18/2010

-10-

423/2004 ze dne 20.10. 2005. Žalobkyně má možnost řešit svůj pobyt v ČR za využití zákona č. 326/1999 Sb.

Poté, co účastníci nevznesli další návrhy na doplnění dokazování, přistoupil soud k přednesení závěrečných návrhů.

Zástupce žalobkyně zopakoval, že žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování z náboženských důvodů, neboť sňatkem se Židem projevila nepřijatelný nesouhlas s radikálním islámem. Byla kvůli tomu terčem výhrůžek, byla i zbita. Vzhledem k situaci v Dagestánu se jí tam nemohlo dostat žádné ochrany, k únosům a zabíjení dochází i ze strany státních úřadů. Žalobkyně ani v Moskvě nebyla v bezpečí, jak vyplývá z usnesení Evropského parlamentu (mizení osob ze Severního Kavkazu), dále i proto, že se jí jako manželky Žida dotýká rozšířený antisemitismus a diskriminace osob ze Severního Kavkazu, o čemž hovoří i Zpráva MZV USA z 11.3. 2010 a žalobkyní předkládané důkazy. Pokud jde o doplňkovou ochranu, měl žalovaný vzít v úvahu, že v Dagestánu probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobkyni tak hrozí nelidské či ponižující zacházení, kterému státní orgány nejsou schopny zabránit. Setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Náklady řízení žalobkyně nepožaduje. Na nákladech právního zastoupení soudem ustanoveného advokáta požadoval přiznání odměny za dva úkony právní služby po 2.100,-Kč, za vyjádření ke kasační stížnosti a účast při jednání soudu a dva režijní paušály po 300,-Kč, celkem tedy 4.800,-Kč.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě, odůvodnění napadeného rozhodnutí, kompletní spisový materiál, na protokol z jednání soudu dne 25.8. 2011, kde žalovaný reagoval na přednesené důkazní návrhy, obsah kasační stížnosti a při tomto jednání učiněné přednesy. Navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení v kontextu se závěry Nejvyššího správního soudu, jehož právním názorem je soud vázán (§ 110 odst. 3 s.ř.s.) dospěl k závěru, že žaloba není d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu

rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za
Pokračování 32Az 18/2010

-11-

pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je

mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání
Pokračování 32Az 18/2010

-12-

manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud předně konstatuje, že v původním řízení vycházel z toho, že je třeba azylový příběh žalobkyně a jí sdělené důvody žádosti o mezinárodní ochranu hodnotit v kontextu s azylovým příběhem jejího manžela, rovněž neúspěšného žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Soud tak posuzoval jejich potíže vyplývající z jejich odlišného náboženského vyznání (muslimka se Židem) společně.

Nyní, poté, co byly oba rozsudky tohoto soudu Nejvyšším správním soudem zrušeny a věci mu vráceny k dalšímu řízení, se skutkové okolnosti zásadním způsobem změnily, neboť manžel žalobkyně nevyčkal výsledků dalšího řízení před soudem, vzal žalobu zpět, dobrovolně repatrioval do země své státní příslušnosti, do Izraele a žalobkyni zde zanechal. Tato skutečnost má zásadní vliv na posouzení azylově relevantních skutečností v případě žalobkyně. Ač žalobkyně tvrdí a soud tuto skutečnost nezpochybňuje, že její manželství stále trvá, je třeba její žádost o mezinárodní ochranu a jí sdělené důvody hodnotit ve světle této nové skutečnosti. Tvzení žalobkyně o budoucím společném soužití se proto soudu v kontextu této nové okolnosti jeví jako účelové.

Soud proto přehodnotil své původní rozhodnutí a zabýval se skutečnostmi, které mu vytkl Nejvyšší správní soud, a to na základě výpovědí žalobkyně posoudit relevantnost její žádosti ve vztahu k příslušným ustanovením zákona o azylu, zabývat se skutečností nevyužití institutu vnitrostátní ochrany a možností přesídlení žalobkyně v rámci Ruské federace. NSS současně zdůraznil, že žalovaným v rozhodnutí zmiňovaná možnost žalobkyně odcestovat a společně žít s manželem v Izraeli, nebyla důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni.

S odkazem ke shora uvedenému, kdy soud podrobně popsal průběh správního řízení a jednotlivé výpovědi žalobkyně, je nucen konstatovat, že žalobkyně za důvod svých potíží v zemi původu uváděla toliko slovní ataky a nesouhlas členů její rodiny k jejímu manželství se Židem. Pokud jde o vyhrožování, ať již pomocí SMS zpráv nebo slovně, jakož i v případě jediného napadení její osoby, jednalo se o neznámé osoby, které nebyla schopna blíže identifikovat. Její sestra vyslovila domněnku, že šlo o wahhaby. Žalobkyně byla pouze v jednom případě napadena neznámými osobami v Machačkale. K této konkrétní skutečnosti nepředložila žádné důkazy a soud je nucen ve shodě se žalovaným uzavřít, že v případě tohoto jediného napadení žalobkyně jsou její výpovědi v rozporu (k události došlo při cestě z tržiště x při cestě z kina, kde byla s manželem) a rovněž s rozporu s výpovědí jejího manžela (zatímco žalobkyně tvrdila, že byl v inkriminovanou dobu na služební cestě v Machačkale, ten vypověděl, že v Machačkale nebyl). Pokud jde o popsané potíže,

jiné žalobkyně neuváděla, musí soud přisvědčit žalovanému i v tom, že se žalobkyně ani v jednom případě nepokusila požádat o pomoc státní orgány země svého původu. Z ustálené judikatury NSS, na níž odkázal žalovaný v napadeném
Pokračování

32Az 18/2010

-13-

rozhodnutí i v kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS č.j. 2 Azs 53/2009-98 ze dne 7.1. 2010, www.nssoud.cz) je přitom zřejmé, že žadatel o mezinárodní ochranu se musí alespoň pokusit o využití ochrany své země původu, aby mohl být učiněn závěr o odepření této ochrany nebo o její nemožnosti. Žalobkyně v tomto směru vyslovila pouze vlastní zkušeností nepodloženou domněnku o tom, že policie je zkorumpovaná.

Soud se dále zaměřil na skutečnost, že žalobkyně již v minulosti, krátce po roce 2001 jezdila dvakrát měsíčně do Moskvy pro zboží, neboť v místě bydliště provozovala obchodní činnost. V této souvislosti neuváděla žádné potíže, ani jednou se nezmínila o tom, že by jako osoba kavkazského původu čelila nějakým problémům či obavám. Nezmínila obavu ze svého „zmizení“. Ani v době, kdy v Moskvě pobývala před opuštěním vlasti, neměla zde žádné azylově relevantní problémy. Tyto skutečnosti potvrdila i při svém doplňujícím pohovoru dne 14.6. 2010. Z tohoto zjištění lze učinit závěr, že žalobkyně mohla ke své ochraně před slovními útoky a nepochopením ze strany příbuzných využít možnost vnitřního přesídlení přestěhováním se do Moskvy.

K zástupci žalobkyně učiněnému odkazu na vybrané pasáže Zprávy MZV USA z 11.3. 2010 k nemožnosti poskytnutí ochrany ze strany státních orgánů, mizení osob a averzi vůči osobám ze Severního Kavkazu a žalobkyní předloženým důkazům k témuž, je soud nucen i ve světle nových skutečností konstatovat, že žalobkyně není novinářem, představitelkou lidskoprávních organizací (O. O., zmiňovaný v Úředním Věstníku Evropské unie), občanskou aktivistkou nebo odpůrkyní vlády, na které především doléhají negativní dopady zmiňované v těchto zprávách. Žalobkyně neměla v Moskvě, kde často a po dobu několika let pobývala, i když krátkodobě, žádné potíže s tím, že je osobou ze Severního Kavkazu.

Ze všech výše popsaných důvodů soud uzavírá, že v řízení nebylo prokázáno naplnění důvodů pro udělení azylu žalobkyni dle § 12 zákona o azylu. K tíži žalobkyně soud hodnotí i to, že o mezinárodní ochranu nepožádala bezprostředně po svém vstupu na území ČR, jak vyžaduje již ustálená soudní judikatura, ale až poté, co byla zpět do ČR vrácena z Německa (kde měla příbuzné a byl to cíl její cesty ze země původu) a poté, co jí bylo v ČR uloženo správní vyhoštění (viz např. rozhodnutí NSS č.j. 423/2004 ze dne 20.10. 2005 nebo rozhodnutí č.j. 4 Azs 7/2003 ze dne 27.8. 2003, dostupné na www.nssoud.cz). Rovněž v neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu soud neshledal pochybení žalovaného, když konkrétně k těmto ustanovením žalobní námitky ani nesměřovaly.

Pokud jde o doplňkovou ochranu (§ 14a a § 14b zákona o azylu), smyslem a jejím účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Soud při hodnocení případných

důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni posuzuje a hodnotí novou osobní situaci žalobkyně, a to aktuálně, jak předpokládá zákonná právní úprava, pro její návrat do země původu. Soud dovodil, že pokud se žalobkyně bude sama vracet do
Pokračování 32Az 18/2010

-14-

země svého původu, bude to již za situace, kdy důvod nesouhlasit s její osobní situací ze strany příbuzných prakticky odpadl. Její manžel se zdržuje v Izraeli, kam dobrovolně repatrioval. Pokud by snad žalobkyně chtěla realizovat svůj manželský život s manželem, který je v Izraeli (a zřejmě mu tam žádná újma nehrozí), soud v této souvislosti odkazuje na žalovaným opatřenou informaci OAMP-Sňatky izraelských občanů ze dne 18.10. 2010 o možnosti registrace sňatků uzavřených v zahraničí. Soud nepředpokládá, že by žalobkyni její manžel následoval do Dagestánu, když ji v ČR opustil, zanechal ji samotnou v nelehké životní situaci a sám dobrovolně repatrioval do země své státní příslušnosti. Ze všech těchto důvodů soud nemůže jinak než uzavřít, že žalobkyni předkládané zprávy o případných problémech na území Ruské federace a oblasti Severního Kavkazu nemohou mít s předestřenými potížemi žalobkyně bližší souvislosti. Žalovaný ani soud nezastírá, že bezpečnostní situace v Dagestánu je neklidná, týká se všech tamních obyvatel jako celku. Žalobkyně, jak je uvedeno výše, nemusí svůj případný návrat do vlasti realizovat do této oblasti, ale například do Moskvy, kde žije její sestra a kde žádné potíže neměla. Žalobkyně v případě návratu do země původu není (a nikdy nebyla) centrem zájmu státních orgánů, a proto není ohrožena vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. V ostatním soud odkazuje na relevantní část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze všech výše uvedených důvodů soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení spočívají v nákladech tohoto řízení před krajským soudem a v nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s.ř.s.). Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch v obou řízeních, náklady řízení nepožadoval, proto bylo soudem rozhodnuto tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na jejich náhradu. O odměně soudem ustanoveného zástupce soud rozhodl výrokem III. tohoto rozsudku.

Žalobkyni byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud určil odměnu advokáta za dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (písemné podání soudu týkající se věci samé- vyjádření ke kasační stížnosti), účast při jednání krajského soudu dne 20.9. 2012 podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“) a 2 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4.800,-Kč. Přiznaná odměna bude ustanovenému zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.).

V Hradci Králové dne 27. září 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně